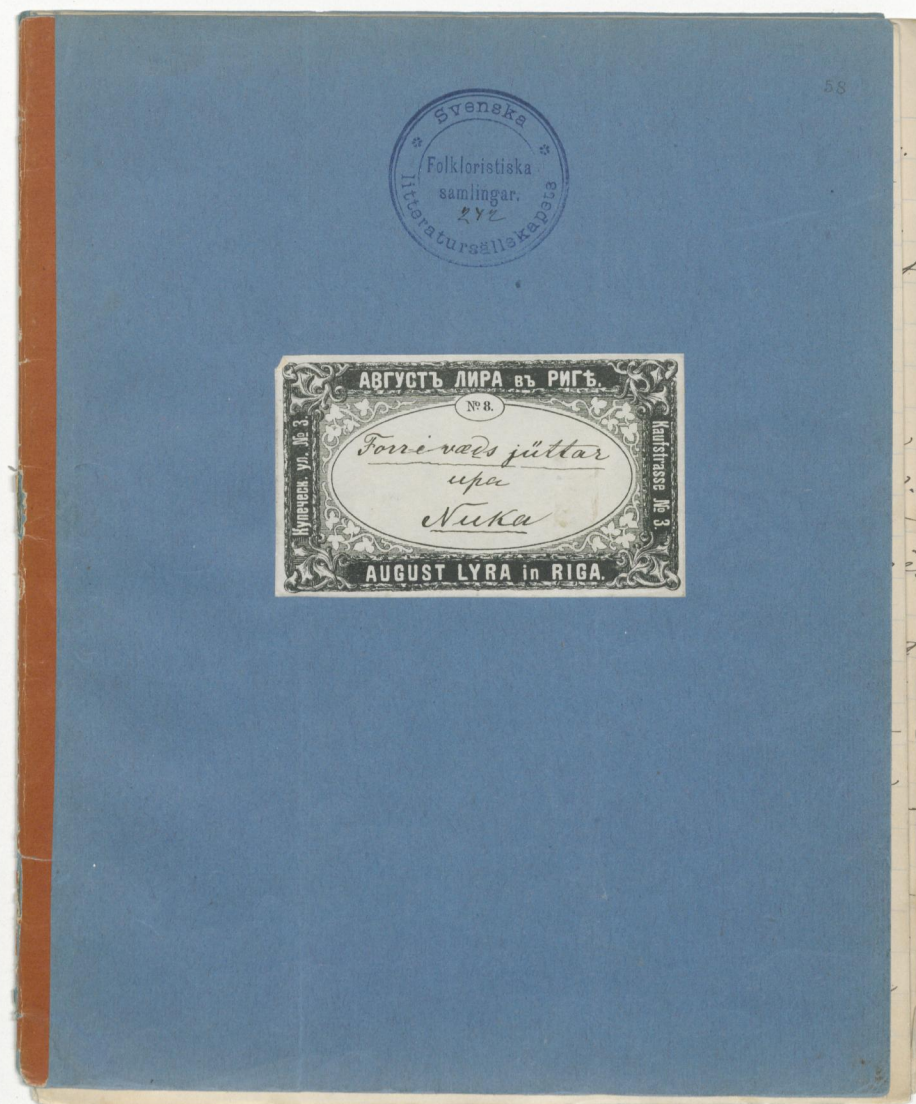

59

1) Skaduk e trisketten har e Gitanis vär skrattn
upa bläpp rian nör, ä tärma tön ain pass ä
birja triski maa. To böw he so, så kändn ätt
forken ä juu bakittu, soos ^{än} in mut giva
se e fréen. Ätt han tten mut böw leri suva
e rian, än igga fotit sküll fa' ski. Ätt
kuilld, ta skrattn kam inn ä laid ö hällsa, ja
fräa böw, harkperi en änt hällsa eum forr
ä knista nuan öttu. Ija bora skrattn äta
donna ä had änp tule denn um se, eum ta
man bläur me naitke e vöggi.

2) To gäl tten vädur har e Gitanis änn spär,
eum böndaskeluge hotis kuilld mut kök grait
+ ött ä hära üt ött rian öttu. Drangin, eum
hotis da so än et grait blai köka, fikk färk
harkkar umm e, hotis graittu sküll forr, biria
vaft ött, hött a sküll lägi en; gikk lüündi
lit, ött graittu ä, ä skait e fati. Spärn
kam ätt gäl vonan upa ita; bora best eum
in had emoka upa in, biria in spütt ä

blai full argur. Þondaskilngi vissu ánt sánn
ánn þurum, hola sum skid var, Koka for-
gað vísa graut á þed ottu, á tärma blai
allt e láci átur. — He var han sá spérn,
sum had vare ámbainatur á ain gæng soss
dansa ánn átt stöt gát had blövi átt e golvi.
(Han kien vädur ánn bora lengolvi sum mii-
fertiens logolvi).

3). Áduk e väre vädur hee ánn bön, sum had
givi se á sá spérn. Kötis évi ain gæng, tá dá
sküll gá ott skön, blai en bákiu train, bora
ásskit vánn forr tær. Han gnaise möt kniutu
á tärma fíkk in vaigskinn upa se. Má haim
Kuma vár e sá vísa: tá anafolki Kam te
Kumand, blai han átt; bora sá tókat váxi,
all fossé vánn train ásskit. Dræggin bóia
teyki allt á, hola víð he Riind vora upa á
vafta ain gæng áttu, hola en had fere se.
Tärma gnaise in se sá vísa á, riflit nó, soss
fíkk in ma vaigskinn upa se sum hani;
bora tá in Kam haim, vissu ent ga iisaldi
otur gni se möt kniutu, ánn in Riind klipp

frámi átur á onut fere hon sakis skulde gá
á hára vaigskini má all. Bora kón so ettust
in upa in, á átt sum e sja á fossé Koda, sá in,
"eja hálguv gá de, bora hár átt ánt maira." Á
tärma hálftu in ör (ár) vaigskini átur.

4). Ánn gálfár löv áduk iite ain bláa hitt
má senn tri áiner. Sja hólit dur ain gæng átt bu-
lap e blén á gammun sá ott þokka áinnur:
"átt gá to ma skwa, hola e tær gæs." Þokka
gjö he, á tá sá kón haim, sja frá han gál,
ánn dá ha fáit ita ma. "Nah", sá þokka.
"Noh", sá fár, "gáit sja bora átur á skvái ánn,
hola e har fere se." Ánn gingu dá otur átur á
te blén, á tá dá kón haim te gammun, sá dá,
ánn e hólit hól te gára rumpar ott se. — Átt
brulasfolki blai nú frá han gál ummivandla
te vaigar — he var ánn, sum Riind trull. — Átt
frám brulaslái — ain Dáisfíkk — Kam bakit
hitt te Gitanis skön á löv he lánan skré
sum vaig, hálau sumar á. Nú hó ánn gam-
lan mann bissa, láð silvur ring iite á á
skjaut átt vaigiu á gista blai á menskibán

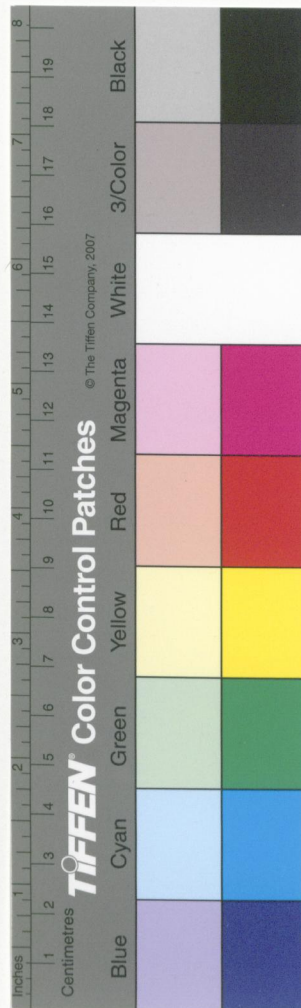

atur. He had tärpa sö vit bae a än a dö
a tar e skön blai a gräve mae. All männ
vairt änn a fläkken da dän.

5.) Gäl folki vait ätt gammut språk, änn um
he folki, sum ha blivt te vaigar, får bré a
ana folki, sö bliur e te folk atur. Äduk had
än Keppmann blivt färvandla te vaig a levd
tulimöd fjör är e skön. Tæ nü äduk än
dræng kied ve' ör skön a fikn hungun upa e
a sattit nér upa ita, kamm vaigin mæ tit
a skwa upa in mä tule hianst auar. Sja
stakk drængen än bressbita upa knisiiddn
a ræft ottn. Vaigin to bré a knin bae a
blai mä he sa atur te menskibæn sum
förr, bora drængen visst inggeting kærurn.
Sja blai in otur Keppmann atur a läd knin
upa lette, än in skülld fa' aru, hem sum
igdn, hem sum had givi knin ottn. Tæ nü
han sa' drængen ain gæng træffa kuma te bae,
sja birja in skwa upa knin a kamm e læng
tænkur. Sja fråa Keppmann, um in kiind
kinn han knin. "Nö," sa drængen; "he ä

minn ga kniv, bora kola möd han ha kumi
hit, he kan ja änt fa' aru ott; ja gäv äduk
ot vaigin in e skön." "Ja vör jüst han sa'
vaigin," sa Keppmann, a gäv knin atur ottn.

6.) Rinasbua ära riftit fulldur mä trull.
Äduk Röm ätt la rinasbuar te Holmen -
- Ötsholm - a laid Krämi eitta nist än
bön a gæng solur ita donna. Bora än
strondriar træffa vora trinn honn gænge
a än hämm-mann mæ. Strondrian - tii
mo vita risen - var gissa te svarvandur
ätt Krämi tro tärasa, bora holmbain sa:
"Lät skitu vora, tæ ära ga foti männ."
Ött Kuillstien birja strondrian kinn än han
de birja värki a sülln. Tæ mä fråa da ott
anan rinasbuar, um in änt skülld vita
bötur möt e, bora han sa: "Nüin vait hayk
han ha fae he; hois ska ja kinn böt e". Sja
gæng rinasbua it upa suva, a han sum had
sküllde tel e, sa ott anan: "Tii kan jii gæ
a kroma hände hancar," bora anan sa:
"Kann du änt sja solur gæra e," a lätst nér.

Tā dā morin otur Rōm inn ott stūi, eja lō
strondrian tār a skia a Ruia sa miki haw
hoika e väiken. Nū gikk rinashuin tit kēn,
tō Rōd um hāndi āen, a tār mā var allan
värk mā ain gāgg sum bott sōpa. — Tār
mo izgin he sai, ān tā dūrakē ānt Rūna
trull.

7) Han sē ga rinashuin sē ain Rōd ott ān,
sum sāt mitt mōtn vēr hōpe a ot: "Träst
skwa mē fatt e auana." Han gjōd he, a tār
mā sōin, ānn ān oim dangla iūdi rin-
ashuins āra auā.

8) Forr e tūn var folkē har fūllt mā allhon-
da blā trullkunstar: he blai liss upa folk
a Kriar trulla a hemm vait, hola allt
blai a gjōd. — Ain gāgg gikk ain gamla
Kilng te uin āra a bā te fā ātt asand te
läns, bora mēt Ruma ita bott. "No no,
bi de gō menskje, nō ska dū fā angur de
nō," sa gamla a sāt flottliss upa dum
hua mā mann hānasa. Åra var ānt

helledur ita rāar, gikk stālanet te hon sum
trulla a tō ān klusbita frām a, brand a iū
e sēzge a tār mā tappast lissi kott ātur.

9) E gal tūn, tō allhonda lätt hēst umān
a miki folk Rūnd trull, träffa e har iū ān
bi, ān ain Rūdu hotis mori var sē vāt
upa riggiv, Rūm um man skūld ha hālet
vattin iū a, a sja var a gnarls mōr. Bōn-
dashelngē, sum ānt helledur var hon all dum.
mast, tō eja ātt Rerki ljūs a gikk ain nāt
ott Rūduhēse upa vafft ātt ārat mōr ljūs
e hāndi e Rūbba frāferi Rūda. Lēte vāre,
ross var mōra tār a kōrja gnarv upa
Rūdas riggiv. Tār mā kōrja Rūda smāt drāpē
a stazh. Nū ā tēnda a givota ljūs te brā-
nand a Rōi mā stokan, sum a hād e hāndi,
mitt upa ātt litet djör, sum so it sum ain rott.
Tō snāt sum morin var e hendre, Rāmm ain
grannkolng tit a Ruitta, ān feggin hānasa
nāte blinc sē svāt ijuks a hāttst litē ita
helledur drikk ottu a bōndas mōr. Hon fikk
mōr a gammal klapp umm ātur.

8 66 U
Folk (Om man hantukien får nua te itas - (all
mest brikas e karias brä hollur drukkē -
ia bliv man bätur ätur, älas datur man.
- Kellur, um man hann liu, sa andan
ä ör, skuld vänd hie e seykföta, ija räkur
andan, sum ä sum änn lottur, änt äti
de Kruppen maira ä får ga ä pöt umi
Kringg, tättu bliv ummenda ätur).

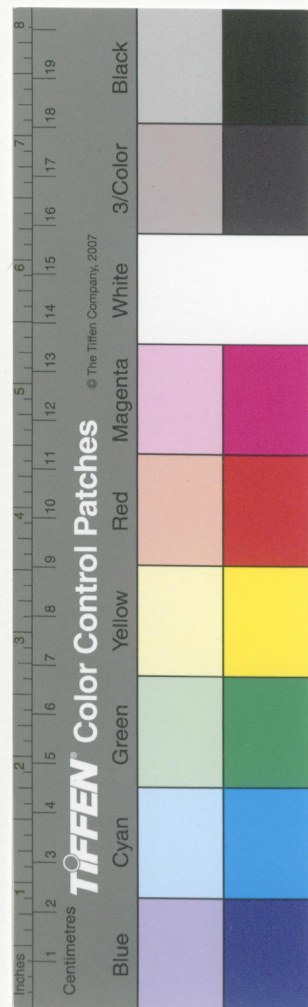
10). Ädur gikk änn man mä Räm te
stän upa öle. Kuillde Ramm te änn Rös,
hä tar närbur ä lätot e gringröpi upa
sura, änn en skuld hä varmit. Bäst sum
en lö äti änn dola, Ränd jüst sum änn
Rätt skuld ha löpi milla auana änn.
Ija svarva in umma mä kua hendre ä
stappa e iun a. Morin Ramm änn ^{gramm} flisk
te Rösen ä spräka, änn muttsukkin näti
häd vare näst tom ä hugge hendre ä
föta ä hänas mör.

11). Upa Rikul hövi vädur ädur änn häer,
sum häd hermust laia tung. Hötis Rös.

9 67
hä en Ramm ott neggädn, mat Karjasn
sai: Skit upa härris tunga. Bora nū tröffa
e änn gägg, änn Karjasn glaimd hött te sai
tom ödina hä hänn Ramm ott neggädn
ä näti ter baktit, blait vägin får all häst
Riiduna nör.

12). Änn gamla mör skuld änn gägg hie
sjung e Rerkja, lö salmböke. Kluc ä
höga valk ett summa. Mä änn gägg
siur a, änn böke ä ötur-ävat. "Oh
hai se tom avat häna änn, nū ha Dan
venda böke umm feri me; nū får ja lai
ö spungi." Sum a ija Ramm hänn, skäld
a in häna feri e, bora häna sa: Nū
si me, gänann, änn böke vendar se ott all
slav. Hon gäl sa: "Allt räsand ska man
här oh; hemm Ränd tuli nita trö. Färfesi
sö ödina sa vill äti."

13). Ä gäl tien vädur upa Likkisholms hövi
mä änn härr, sum häd äläka hollur laia
tung. Nū tröffa in änn Rös Ramm te änn

Skullmässtar sum häd miki hins; ä possum
in Ramon inn ä sö' hinse, sja lá' en: "Mi
ni, skva miki hinsuzga sum dü hár." Löss
gikk e änt lengit iiti, förr för all hinsuzga
änn söst annan liftast ä.

14) Um man fræstar ätt änn örm ä änt fä
nén láci, gja sikun ätt te fä betál átur e.
Áin gægg häd minn ga sáci fä - Gjö freidi
hans soel - láci stättu ä änn örm, ä ha
man ätt lökat, änt te slipp fram en maig
kít sum en gikk, tar vón bák ätt. Látstu
nér huilas upa jodi, sja vón tar x ä sá
visa gikk änn löggan ské, láttu fikk
éndan.

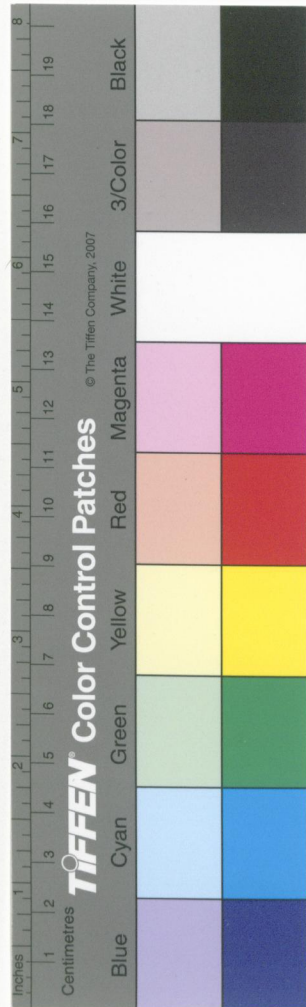
15) Änn raismann Ramn áduk te fä grann.
Annan var ríkur ä annan grall potindur.
Han rík häd allhonda ä miki iguailar
ä stór präfti ruar, bora han pote lívd
iiti stóran potedón. Nú Ramn en skillevi
te han rík ä Rampa upa donna ä lá' um
notáruar. Han rík löykt: "Núin vaít hoxk
fránn líkk sá hulkusir árai; Kunnur Röd

äv in änt har te betál äi, ä láft änt
inn in. Sja mut raismann gä te han pote
ä Rampa sá visa upa donna kansar, bora
tar slapp in gista inn. Sja plásti sum kö
da ar, ita ä dríkk ä bráist góa hise in
te en. Sum in morin stáir upp, sja lá' in,
äv húsbon skillevi hí trí arand he sum
in mut rákna umm ä ätt skillevi fä mæ.
Han pote sá: "Um ja ha fäc nia stú ä feda
e lívi ä törutum änn löggit leva upa
jodi." He fikk in ätt: nia stú, miki sö'
iiti spíkan ä löggit leva. Raismann gikk
te gáandur. Iv mi han rík um morin
skva it genum (gerum) finstis ä so annat
ni stúrác, sja fikk in änt fré förrform
had varé it ä fräa ätt e, hois e had
gäc tel. Han pote sá: "Änn raismann var
mät har ä han gáv lóv ätt me te väli
trí arand; ätt sum ja enska me, ha ja fäc."
Sja fräa han rík, um e vár löggit sja in
gikk te gáandur ä um in kínd lí fä
fasstun änn ä mæ ensk nua ätt se. Han
pote sá: "Wia han han änt vora líci äv

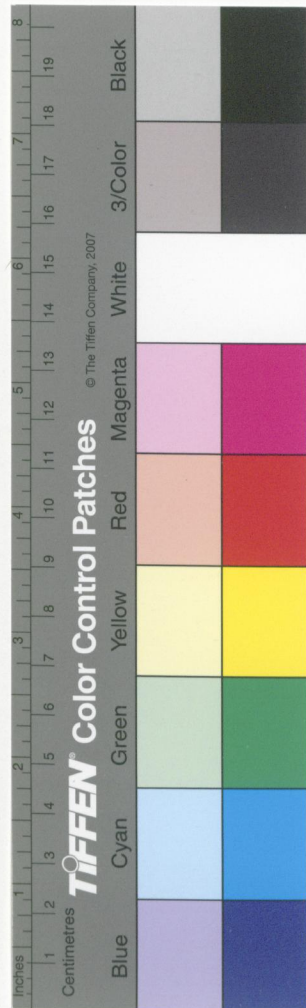
säks sji' fästet vög." Sja randu brät haim,
sattst upa äkiriggen ä rai bakit raismann,
tätta fikk ettast fasotun vör ännu krs.
Nii gikk in mö raismann te jütts ä sä
än in skülle hova miki häls äi, än in
änt mäte Ründ tova mötu, "bora ja heur
tärpa," sa in, "än ja ma får msk tii arän."
Raismann sä: "Hista ska di ja he sum dii
vill." Därma rästet via framman. — Utta
feri Rören sto' hailan störan skukk folk
ä ännu manni mä stöt liv. He kom Rann
vora miki arand te hova ätt tuli liv,
tänkt han rik, feri än anafolke gäv
ara ottu, ä ma x he sä berja live han
sa bli störe. Nii gikk ⁱⁿⁿ ott Rören
ä Mo händ mä äv anan, än in äsan
dur skülle drikk hällt ämbat el ör.
He gjoon ma, ä bakit lädn ännu fjör
ämbat tit sä vögir, soss än anafolke
iindast allt ä, hayk in rind he acer.
Sja kätstet ännu ita ä öst sä miki
sum tjue ä manni te siöp. Nii draim
ännu fa dua ä Rören; bora sum in skülle

berit betat skülle ä, sja Mo' änt pännu gel,
soss än Rören mut tova aikin äiv. Soss
lätstet nör iitaferi kräin sä berja tängki äti,
hoivu skülle ^{Rymer} klapp te gäandur, feri än in
när ita pännu gar ä viki ä laup Ründem
änt holltur feri stör live. Därma Rannen
in te räts, än in ännu häd får enskningar
ätur. Sja enska in se ain häv, sum skülle
Rör haim in ätur. He fikk in ma ä grall
ain tuli, sum solv gikk te frammito, ä?
soss soka in haim. Bora sum in Rannen
haim, sja rimstet änt germ donnana inn.
ä mut ita iitaferi. Ain enskning hädn
jä ännu ätur ä nii enska in se ätt ain
nia stü, sum in fikk ma. Nii hädn
nö nia stü, bora ga slakkan var ita
feda, soss än in änt häd ära rä äv mä
Rärre sina Rör umikringg ä bica ä tigg.
Dä in ain gägg stur skülle gä te biön ä
gä in ain dromb, soss skallu nör
ä mä Rärre ä all, ä toer mutet bli ma.

16). Ädelsk värdur äru jilt, cum häd ain störa
 Rips. grüenö jünde si. Mä he sä kaisa in tjä-
 oisefolk moe ä handla äru anann ott se,
 sum in lura hiindra rubul e äri ott ä he
 handla maurdäur, äru sä änt hvundaila
 töst bli argur. Han sum föst sküllö
 läta ga hättä kökas in, häd anan löv te
 skära mäsa fatt ä. — Ana morien toer
 käh ätt sküllö draggin ga ott skön mä
 iks ä skifut upa bräit nia jödt upp.
 Han arbeta föt upa te morisöen, bora in-
 gin hänta ingetung te itas öttu. Där mä
 lästa nör suva ä söv häit midasmält,
 bora ingetung kaman hellur. Soss gäv in
 se nlanst upa suna ä söv tätt knüllö
 tö in. Sum in knüllö kaman hainu, kerja
 in tokas mä böw, hanzkeri in änt häd
 sergt mätt öttu. Soss känd böw ätt ain
 störa skärn ä skär mäsa bött ä in.
 Mä kaisa in nia dragg ä gikk änn dä
 ött statto sia. Upa vägin träffa in te
 hip mä änn man ä frän öttu, sum in
 änt sküllö nila berie te dragg öttu.

"Hem ska he nekk, sa himann ä hiindra
 rubul sküllöu sä visa fa e äri ä sa hanli.
 gjöd ölä moe mäuraru sum mä hufost,
 än han sum föst bräkar anann möt
 anan ä argur se, bliuv ä mä mäsa.
 Sum dä knüllö kóm hainu sä hiisböw:
 "Morja morien timble ta änn aikja, hiidun-
 na ä ukse ä gäv wall mä e. Aikja ska
 dii Coer dans polka, färä lö, hiiduna
 sko ränu mä rumpa upa riggin ä ukse
 sko väl ä raut." Gütt nö, anan prestö del
 te gära ätt viljan ä in ä kerja grüenö
 ätt, hoisen sküllö fa gjöd ätt hiisböws
 vilja. Han var grall e häte usum e ä
 visst inga sä. Väst sum in lö ä grünta
 in e feri se solvur, kaman änn anann lit
 kén ä gäv hön gö räi öttu, änn en sküllö
 lä nälar e äkeföta, änn dä sküllö fa
 stä ä happ ötur mä änn, ötur mä
 anan fötu, ä här mä ä polka e hendri.
 Hiiduna hiidun kamp rumpuna mä nä-
 lar upa riggin fastar ä skära läppa
 ä färä, soss änn tendri lis härar ä tül-

måe skuldi dum le. Han var givsta fikk-
sur te gära ätt anan mans rår, ä sam
in Ruilldi Ramon haim mä Kriana,
vårse miki glaur, äv in häd Klina
füllfulgi hüsobóns vilja. Härn stó
upa trappa ä gona füll argur, bora mut
vora ä fréiv, Draggén häd gjöd ätt hans
vilja. — Anan morin skiledn otur smä-
ri hárns vågun ä sätte fjör miki feri.
Han tär otur ä smir vågun mä tärn
inapiré ä ütupa; aikjas rumpana ä
handn fastar vör vågun ä Röd tule-
möt feri trappa. Sam nū hárns Ramon
iit ä sá, hoimn häd gjöd ä flia, soss
klai en sá rigur, äv in gikk inu ä sá
ott Riksflikka, äv hön skulld sai otur,
äv in skulld bora aikja ända ätur,
feri äv in änt snar vield gä äggatol.
Tärätt Ramon in Kuma inu upa sta ä
bora möt sinu hundra rubul ä park
se te gäandur; min aikjas ä haldar,
allt ha en sin lät iite atokadi, hola
ska man beré upa mä tuli folk. "Hann

75
bä täpa Riksflikka fra, um in änt skulld
fä gä inu ä lai farväll mä sinu hán.
Flikka sá: "Jag tröuv äv in ä diur goli;
han aiga se soss främ hättä." "Feri mi
nari wa han lüvanstur heddur diur; ve
ha Kumi sá giitt te rata mäurärur äv
jä äv äv gägg ha vila sien," sa Drag-
gén. Flikka gäv allt feri hárns te Kenna,
ä sossam in gikk ina donna, sja gjöd hárns
grall Seur se (diur). Tärmä gikk in iit at
ott Rika, sá ätt stöp Rikanté raten ä skola
in in hui äv in ä sá solur: "Hitt ä be-
tärigge feri min bräas mäsa, sam dii
spituskén skär bott." Skwa, he vör hih,
äv tä männi baur vör lreiv.

Um fargal treldömen ä Ästland.

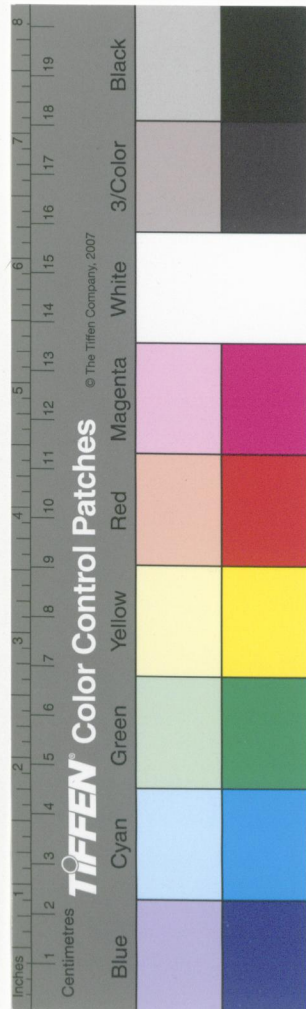
Äv fjüret äv te baks var treldömen
härlevis itörur har iite Ästland ävdi ga
moismiki. Ga pote böndfolke mut hótis mi
ävni dá sta upa hösgjåda bora täpa fä
upa riggén äv upa képi. Um nuin te hön

dristathaiti fere se a gäv nuot öd. möt,
 ti Kara Ges, soss fikk dii tin fjütrote
 stikke upa ga bakendan - var bora naiden.
 Änn gamlan mann ha räknat ett, än en
 ha fäi sin 500 sligg uti äri, kola
 vill dii änn bora? - Tulimöd mut dii
 (man) hail viku räs tel a sondaan sküled
 man mä än te kerke, he slappot änt hell-
 dur iinda mä göa. He kan allun solvus
 vita: maäl hail viku ett endan tel upa
 höve a var sja änn klar vakindur onoe e
 kerkja prädikstien, allun a ta främ
 Rätt a blö. Festase än prästn änt var
 naidur tar mä a sja berja en tärzke ätt,
 hoim skülle fa folki vakit halldi. Sja
 flia en ott kerkikärn än biföts lāngan
 stoka, sum en sküled stait upa folki mä
 - fere he haitun stokagubbin - bora
 he hälfte te ingetizg. Sja frästa prästn
 säte ain lifla skälle iinde stokaendan,
 soss än kerkikärn mut skaldur fere
 hans aerar sum berja noks mä hui,
 bora hitt hälfte änt miki ingetizg.

Nu lädn pängsstraß upa hau, sum gäv
 se upa suva e kerkja prädikstien. Unde
 stokaendan sattu än ^{puzz} brainer skälla
 a sossat sum muin berja vis suem-
 min framn, var stokagubbin givsta
 tar, skaldur uti skälla a suran fikk
 lägi päng e puzzin. Främ hann tien
 äri, sum e gäv mä puzzin e kerkja.
 Pänga fikk prästfrua ott se te felkus=
 päng a fere än mut vask tä sa häku-
 leppa, sum prästn har.

18. Ädök sküled än raismann fora te
 än prästgär än en sküled kuma te jütts mä
 prästn. Tattu goli var noer upa, sja fräa
 en ott än ärbetar, am en var kumi te
 roet stal a hieldur hois? "Nö mo e soss
 vora nö", so ärbetan. Soss sum en staur
 ina donna, sja se en allmusa miki rukkar
 stä tar. "No mo ja vora ärbetan fläkk
 kumi nö", täzkt himann; "hitt a viist
 än rukkedraiar, las ha äur änt vare
 sa miki rukkar har." Tärma kamm

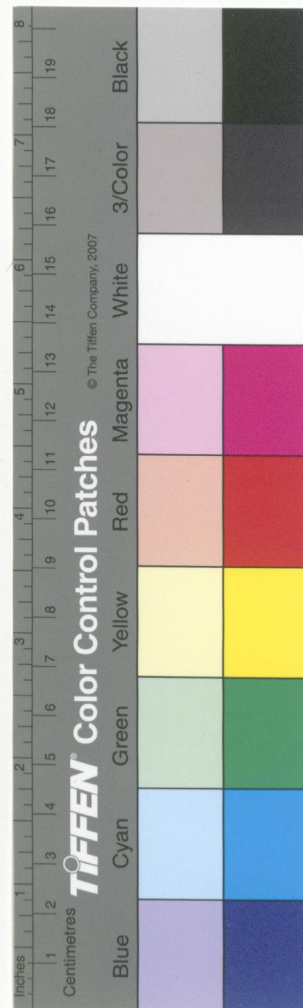

præstur Kúttisan inn á sjá stá frá ött hán,
hola e var fere á flakk sum dur var
sa mikki ríkkar. Kúttisan svara: "Hó
mu e ásskit vora præstgæð nó; he á mi
júst lar lærtien á hotis larflíkk ska
hova rukka me mæ se." Fræmandmanni
iindrast allt á; hola rukka sküld gæras
me e læra. Kúttisan jutta sjá fere en, á
hotis larflíkk ska spinnu tí markur lín
á fæmm markur bláanar, das me ánt
kútti á flippur, fossu ga trí hollur
fjör gæggar nó, spinnu hova dailu út.
Sá vore júst ettust sláin me sum
dur vor tar, sjá Róm poika inn Sá
mut hova hoarsina íks á viðalk á skö-
raks mæ se te gæra spænar ott præstu me.

19) Um áin præst.

Í gátien mut præsti har frá blánd
fráim allt vore hola e vill fere götu.
Ánn sondar ká præstu upa præstikotón,
ánn Gæð rikuligum mut vallsigun folk

má allhonda giðt, soss ánn hán me Rínd
frá sinn Dail á hova me te tova kíl. He
draid ánt lángrí ánn te mændas snorin,
sjá Rámm ánn gamlan mann te præstu
á gæv te viland, ánn Gæðar had híd ker-
Rékánnu hína á upa stóra víð vallsigna
inn me sinu gæv, ánn mi har ja e hättu
ánn ja vill gíva ott RerRékánnu me blánd
ter fráim sum Róða ar, sa gammun.
Sjá fráim præstu: "Hó mængan aiki á
mann rákkuar dú sjá ánn ja ska skaff átt
e me?" "Ná ánn fjörur gædur mi allfrest
hott," kútti hán gál. Præstu var gólin-
dur gísta te skaff fjör aiki á mann.
He var vintur tien, ánn hán sa mæte had i
sníð á úværast upa stóra víð, soss ánn dur
útafere gammunus stúe var léd ánn stóra
drív, ánn hán rákkuar he me festar te
ánn gíssgæv, sum e vár me. Mi sa
gammun ottu: "Rúkk e hova giðt stor
lassir upa, ja har tulinó káipa," á
mænni had me vól ánn gæv var
blántur, he stó giðt upa; præstu had

änn bua upa dā fonn for dā Rōm, änn dā
dūftit skülls tramp a gāra brai lassir.
— Han ga narri had trōd, änn gammun
mussel had stuli hai änn hāstakk.

20/

Um änn präst.

Jā änn präst ain gāng otur sküllt prädik
— he ä jū hans Rōd te gāra — ija sā in ot-
tust: "Ne sōkunfolki, hold änt sūga a me
hollur, ^{änt hollur} bora solvur ältē ne sō urāur; änt
hollur rāknaur Gūd inggiting umm er. Um
ne ha ältē me, ija ha ne sō givi stōre lēi
ott me a um ne ha ältē er solft utanat,
ija ha ne gāi te pās (tāi utanat) a ja ha
fāi min dail, sō um ija Gūd ha rākna
nua umm er, ija ha en no Rūmē a
Kalla er frām ga vadi a ja ha otur fāi
he sum me tēl hirar."

21. Hais prästn a Kesttan stāl änn uks.

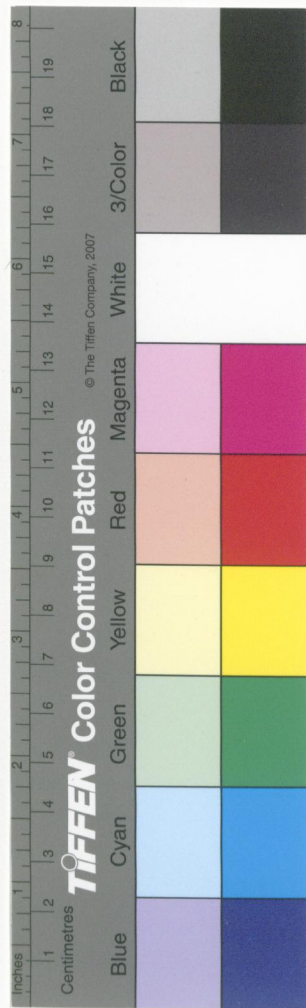
Ätt stāl lō dur ain stōra hōsgründ brai-

ver prästgärn a grävagärn var jūt upa
gränsen mitt mille. Väi gingw hōs Kriana
mätt vall utafere grävagärn, bora tuli var
iggins Karivall. Kriana gingw sästē a skull
dra tarupa. Upa grävagärn vākst dur otur
fāgut gräss änn uks had ättse fāi han
asēn e händre a stō änt inggan dā maiv
ör grävagärn genum hōn sākē. Tulemōd
gikk e mi änn lāngan skri. Mi gjōd prästn
änn dā jūt umm e mot Kesttan a sā: "Hayk
a han sīna tien, allēja han goli kirja ita
bait vātt gräss a, soss änn en a fjōkkur
goli her frām." Ija kirja dā gründ ätt hōis dā
sküllt gāra i Rōm ottust e ain rā, änn dā sküllt
tova ukon ättse a klafft a in. Sva a gjōd?
Där mā tō dā ukon faestur, laid te prästgärn
in a klō nēn. Ija stā upa bit Rāti. Bora
he gikk änt sō lēt te rāta: tū mo vito prä-
ste, han sküllt bora fā best bita ott se a
mā he sā Rōm dā e iigenist. Kesttan
tāykt tāipa: "Bāi bora, go sākun, no pās
he te rāta mo, tō tarmbit kumur." Han
tāykt tā te tova tā fāita tāma. Bora tā

ana Kiti var dailt ä jörge Ramn upa ina-
hullvana, äja suaina prästn förgal visa
fäitast bita ott si. Nii täykt Kesstan: all
fäitast ä gäast ä tä ässket atstaimen, han
ska vora minn. Han ska en nö bli iita främ.
Bora tro ti heh! Prästn var neddindur ätt han
sua ä täi mä kom dä e tokassigz umme,
hem sum ettust sküllä fä ätt se en. Ättust
to dä anan e anan endan ä atstaimen ä
sküllä dräa, tättv sküllä gä fä ätt ä, ä sä
läygan end sum sküllä bli e häar en hän-
dre, sküllä fä ätt si. Däimä hoka dä iiti
anan e anan endan, ättv ä tisa häar ätt
sina si, tätt staimen ettust gikk ä jamt
mä prästns nävan, soss ä anan endan
ättv um Kesstans miinn. — Nii gikk dar
ättv stikki ti iiti, bora ettust birja höshäm
mä täyke allt ä, hött ukon had täi vö-
gin ä birja späre ätt e. "No ä he prästn
ä Kesstan nö, hem kan he ävun vora,
täykt härm. Bora gä Kiv skülle upa
anan, tä äygin ha ättv upa. Tär mä kan
en upa hon räe, ättv en sküllä gä ätt

ättv gosse ä täykt prästn ä Kesstan mä ätt,
ä drikk fülläur dä ä äja hi ör dä, höis e ha
gäi mä ukon häuser. Gättv nö, gosse flä-
ast ätt ä ätt bra lä täykt de hop, prästn
ä Kesstan mä. "Gättv ättv jättar," ättv gäl-
folke ä soss hoer mä; ättust kan jättv
upa ukon, um äygin ha höttv mä ättv en.
Tär mä sä Kesstan gissa fä ättv ättv, ättv
en var stuli. Ättv frä härm: "Heim ä
äja stuli en?" "Gäi bora mä ättv ättv."
ättv me, nö fä ättv ättv mä nö, ättv Kes-
stan. Nö, he ättv ättv de nekkand, Kesstan
gikk par trü ättv Kärakas, soss ättv täykt
kan laus ättv ättv birja en jättv, höis
e had gäi ättv, ättv ukon ättv stikki ti had
gäi upa grävayättv ättv Kesstan ättv prästn
had ättv gäykt täi ättv knobba ättv. Nii
sküllä ättv vita höis e ättv fäi prästn:
han ättv se räur smilla anan sum ättv
kränt, bora hoka skua Kesstan upa heh,
han jättv fättv upa, höis dä had daila en
ättv höis prästn höttv höttv had vira fäitast
bita. Bäst sum ättv jättv höttv ättv ättv ättv

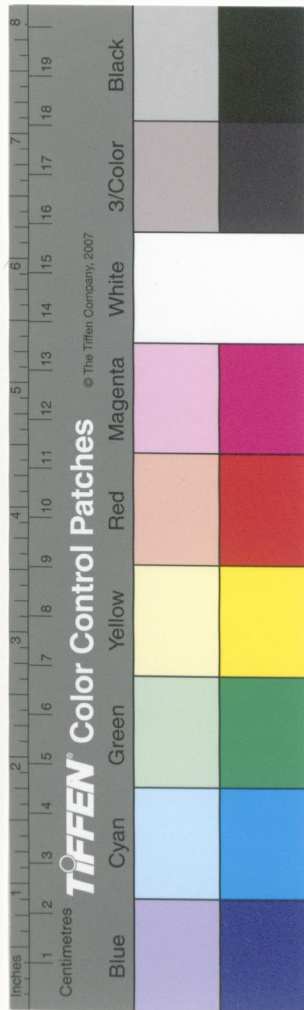

um atotarmen, anan att sina ä anan ott
cina, tätt tarmen gick jamt mä prästns
månen ä, soss än anan endan lo' um
Kerstanos minn, tär mä vakna ja
upp, lifta Kerstan. Soss blai hvern ar-
gur ä sä: "Var i ja bora än dräim
sum du jättla?" "Middugist var ä än
dräim," sa Kerstan, "ä hola ana skillo
ja sa hova te jättland toh."

22. Um Bellman

Äduk änska Bellman te vora Runuzz.
Bora te vora Runuzz, tätt tärvas iindursäta
ä hanz in tär skillo dräa framn, he löd
upa tängke in. Särma Ramm^{en} upa hon täng-
ke, än flüana Ründ par tätt ä gitt mö, mi
blai in Runuzz in flüana. Nu träffa e
ain gäng, än tisk Reisan gjöd ätt stöt
gosste ä tizza all Runuzz, ä ätt sum
Bellman mä var än Runuzz, so blai in
änt hildur ötinga. Stä jah, nu gizzu
dä allur te tisk Reisan sloti hildur palé

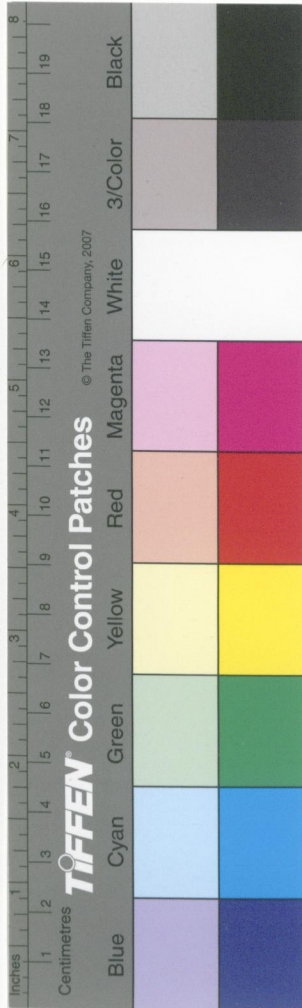
ä tar mut dä haarän sätjar upa sinn fläkk.
He var jüst mitt um däen ä tjänistflickana.
berja fli' middas ita ä dikk bödena. Mä he sä
sum feda fläst upa bödi, sä vör flüana
mä gisota tar ä sätst bitupa. Soss sä flik-
kana mot Reisan: "Bellmans iindursätare
sätst goli te bödi." Nu gick Reisan te Bell-
man ä sä mötn: "Dinn iindursätar ära har ä
vila stält sinn arandir ä, nu ska dñs fli'
ätt anat böd ätt dä." Soss rais Bellman ä
end, tö ätt gid ä berja hussup ätt dur mä e.
Han häd inga välemin: allstäl tar sum dur
söt, upa pötalar, upa tassar ä tallrikar, ter
kläfta in i dur ä lo' tulemöd ätt sönur.
Nu sä Reisan: "Lät bora fli' ätt anat böd
ätt dur, än dur änt bli' ä ite." Bora nö, he
fizzu dur mä ä Reisan Willum sätst mä
trar laggte te bödi upa upaskwa ä te uprak
mädur. Jüst mä he sä sätst ain flü upa
Reisan husskalln — he var tulemöd, än in
var skallhiatur. Svärt sum ä sätst, soss
drö Bellman mä gifle e huc otta än in
platra ätur ä rizzo nör ä stön. Tär mä sä.

træur: "Hitt går grall ánt ann; túlmóð
 Kan dū vora endan ott minn." Sjá sa Bell-
 man: "He ha nó nari all bæt, um dū ha
 lätē mál án lukk upa húskaðla tinn,
 eja ha dū kanske Kiina fæi lívi vafta." -
 Þá átt mut gorste lätas á ma.

23) Áin ára Róð tráfpa Bellman atur te
 hóp má físk Keisan. Sjá sa Keisan Willum,
 áin hano frú had mæ te sprákand má
 Bellmans frúa á ha áin en skúllē sai
 otta, áin á áin gæng skúllē Ruma tít.
 Sjá sa Bellman, áin frúa hansas had blíve
 dau á áin á izgeting mair Kiind hís. "How
 Ron tärpa Ruma áin Róð," sa Keisan. Gútt
 nó, Bellman gjóð soss á sa ott a: "Ta dū nū
 Kummur tít, sjá sprák gútt háfli, Keisans
 frúa á allta tjokkhið." Þá snát sum a mii
 Kam te Keisans slati, soss herja á sprák
 sa miki sum a horka á Keisans frúa
 gjóð sa vísa á sprák mæ tär átt sum
 résti gáv, færi áin Bellman had sua, áin
 frúa hansas skúllē vora iisald mæ hís.

Liti bakit Kam Keisan inn ott sa Roman
 á frúa: "Hóla han ilaka hova dur mii upa
 se, áin dur skri sa miki sum dur hova
 rät úti se?" Dotu nū fikk hís hois e vár,
 eja sa en: "Bellman á fúlldur má lidur,
 hem á tuli hís, áin mina frú har fail
 upa hís lan." Sjá sa Bellmansa: "Ánt
 húllur ják har inga hífail grall." Þá
 mæ blai Keisan tritlindur á sa: "Ta to
 Bellman upa tuli vis beri upa á toss giú
 upa mina frú, ta so ska ja lätá sáti en
 upa vattu á bré." Ta a mii Kam hain, eja
 sa á mut Bellman, áin e var bora lidur áin
 Keisans frúa ha hífail á áin Keisan ferir
 tär lidri lua te straff en. Soss gikk e ma,
 tén skri tär bakit fikk Bellman bó áin en
 skúllē Ruma te Keisan. Toen Kam inn, eja
 var Keisan grall áigur á lifta dúftit in en,
 hoisn bót túlmóð giú, á traur dū, áin e á
 urit gjóð, um dū fæi straffa?" frúa Kei-
 san áttust. "Ta ska sáti de upa vattu á bré."
 Soss gjóð mæ. Bellman blai insattur á
 fikk áin liflan bresskiútt á áin Kruk má vattu.

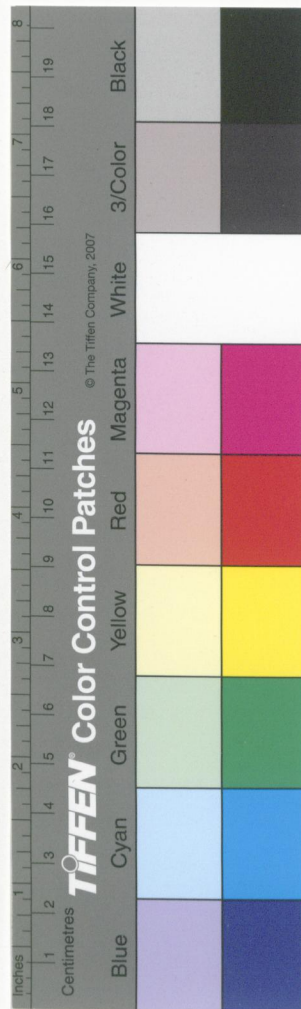

mä se. Där mä to in bresskittu, lād iite
 krūka in a sattst solur opupa. Morin
 Kam Keisan a frāa, hoison ma gja mād.
 Bellman sa: "Nādi Keisar, ja situr upa
 vattu a bré sum ni befaltt, a sja visa
 in, an in hād bressstikki e vatu krūka
 a saū tār opupa. - Gja sa Keisan: "Tū
 a ātt banandi tok, te kan iuzga mānski
 straff. Du hāllur me te ātt fūllt marr a
 tārferi ska dū ir mitu rike te gāandur."
 Nā bra nō, Bellman krouka ut ir stāen;
 tār rāka in an galan dēan aiki a Kraup
 in iite in. Dāen tār ets, tār Keisan giva
 iita feri stāen upa spato, sja trāffa in
 giust Kuma te han flākken tār sum
 Bellman lō iite ga dē aiken. Soss skua
 Keisan ottu: "Hā ja ānt sue, an dū iust
 ska stagg dē m mair i mitt rike, hāyk
 feri situr dū a lōrār har?" Bellman
 sa: "Ja situr gja ānt nū iite titt rike,
 ja a mii iite ākirike." Soss lepp Keisan
 te gāandur a Bellman fikk tār ets
 lāva e frēin iite ākirike.

24) Ein gamla Kelyg, sum so' an dua vor rāk-
 na a an āttust indan var e hāndre, lit ting
 prāstn in se. Prāstn kam mae a birja sprāk
 maa um āra vādi, hola Giefar tār givur fe-
 ri, giust ott han, sum Kumer te himanum.
 Nittust frāa in otta: "Vill dū gja dai oh a
 ma Kuma te himanum rā mō ana sāli
 folki a frāidas rā mae?" Gja sa gamla:
 "Oh, ja a gammul a iisald, hola har ja mair
 fire lūst iite me; um ja hōra Kiind fā ātt
 varmt stal sum ja Kiind hōld me iite, sja
 vōr ja ga iisalde naid nō."

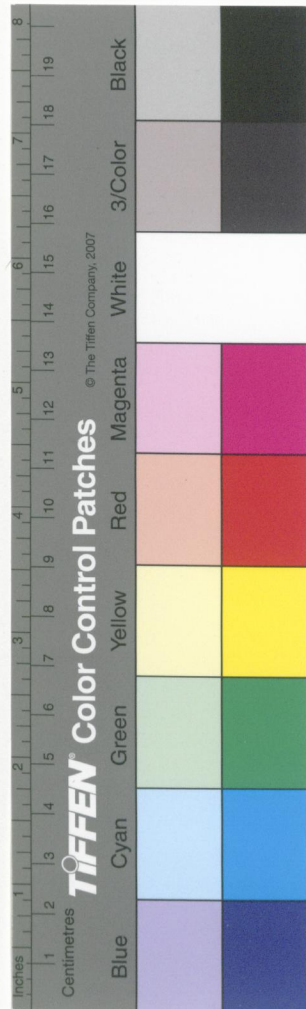
Skduk

25) Etth lēv fā grann, sum boir hātt
 Klāus, anan var rikur a hād allt e hāndre
 bara anan var grall potindur. Han rik
 hād miki aikjar a allhonda igudailar, a-
 nan hād grall ingetung te sōand, bara ain
 lifla huir a ā gamla mōr te fēand. Nt
 hādm ^{hēlsum} rike, sum in Kiind rift ain okur-
 lapp mae, tārma gikk in te han rik
 Klāus a ha, an in skūld giva sinu aikjar
 otta sōndan um morin te āri huiru umm.

Där väri, rik Kläus var so man ä lura
 me aikja sinuuv. Ija berja en, toki te män-
 skibän, sonda moren äie ä häiv, ä sum
 kirkifolke lapp umuuv en, sja skria en:
 hurrah, all aikja ära minnuv. "Hitt trita
 rik Kläus, soss än en änt ara gänge gar
 aikja ottu maiv ä sä kan hoar än solvur
 goli vita, än dä änt skiva giitt motur ar-
 ur ätt hon gänge. Nii berja fote Kläus
 gründ ätt, hoisom sküld Kiina fa' anan
 ätti fotedom laidur. Han sa tien dö fote
 Kläus möra ä soss sattu a laktite vägun
 ä Kied ut mä a. Fotu kam te än Kro, sja
 stagga en lite, ä ätt sum en had toik, sja
 staur en inn dö potil el. Foss drakk en
 solvur, sja sä en ott Krénka: "Mina ga
 mor ä sä horklaus ä sväg e baina, soss
 än a änt kumuv ä vägun. Ätt var ræt
 sä minoki ä fers mä potila lite el ott
 a te drikk. Han ä grall ga Dan ma e
 herar änt mä góa. Ski bora rat häfle ott
 a ä stait mä potila iinde näse, soss än
 a fär aru umuuv de." Krénka gjöd sum

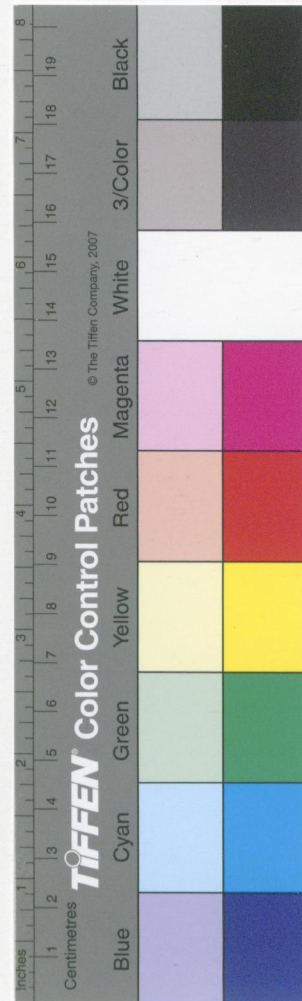
Kläus laddä ä stätt mä potila ätt gamla,
 soss än a Kurra nör ä vägun ätur ä riggs.
 Kläus löra solvur ut geron finstri, hois e
 ätt sküld ga tel. Soss um nör Krénka
 kam inn ätur, sja sä en: "Kii ä izga giitt
 ä gänge, tu ha jü dräpe mina mor." Soss
 skiafft Krénka grall ä se ä se löünde ottu:
 Håld bora minnuv ma e ä gar izga änd
 fram e, ja ska betal de giitt. Där mä gav en
 tri kilmitar päng ottu ä Kläus Kied haim.
 Sum en kam haim, sja täyktu: "Ja ha rat
 tarva mel upp dä, um e ä tri kilmitar ma.
 Bora ga isalde had solvur izga kilmit, soss
 gikk en te rik Kläus ä ba te fa' län kilmit.
 Nii berja han rik täyke: Håla han hönat
 ska he mä vora, sum han ga foteman
 har te meland?" ä smita lite stän upa
 kilmitsbüttne än en Riind fa' te vitand,
 hagktil kilmita brukaot. He var riflit
 no: fote Kläus mied pänga ä fikk jant
 tri kilmitar. Bora ätt sum büttne var
 tar tarut, där mä hoka än par tri ru-
 bul där nör, sum en änt träffa anläge,

te in ferd Kilmita haim. Anan Dain tär ätt,
 Kam rik Kläus a fräa, hayk in had dræi
 all tär pänga framn, sum in had mied mæ
 Kilmita. Jote Kläus sä: "He ä ätt grall lē
 iinde arand, bora um dū vait te Kiina
 hold miinn, sja Kan ja tärpa sai fere di."
 Löss jütta in, äw möra kansar had dæ a
 äw in had säd hatt a fere tri' Kilmitar
 päng. Kett lād rik Kläus upa täyke fere
 se solvur: mina mor ä ma bra aldrat go-
 li ä inga gättua ä äa mair — hola kumur
 fram xiftas aibetogärs mair? — ja ska rat
 gära end ott a ä fräst äw ja fär säd a mæ.
 Kam Kuilldi, sja knobba in ott a, satt u-
 pa vägun a ä birja ker ott statto sia.

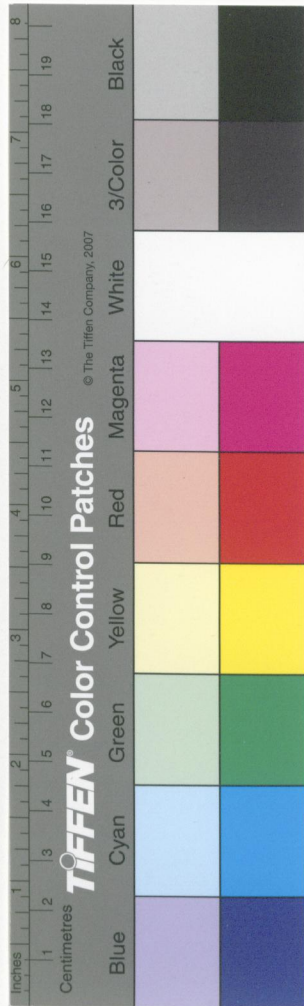
Moren timble staur in inn te appteki a
 fräa, um dā skülld vila kips hans di mör.
 "Hon ä riftit kask a kättfäll," sa in, "ja to
 fossst gäv um Kuillat ä a." Löss svora app-
 terekann: "Ä dū grall basatur e hie bliu;
 lits hola mann jalkar! Hais toso dū spräk
 tuli; upa fläkkinn bliur dū Knäfftar fere
 xlikk stikker!" Löss gick in ut fram app-

teke upa bjū nussal ästal e stäin⁹³
 möra sina te sälias. Tärmi Kam Kardawoi
 ten a fräa, hola in had te säliand. Han sa:
 "Ja ha heß, äw e har e stäin ska givas go
 pängar fere sänt äktafta folk; min grann-
 mann ha säd sina mör fere tri' Kilmitar päng."
 Löss Knäfftd Kardawoi fasstun a ferd te raft-
 huse in a berja frä ottu, hvise had gäi
 tel a um in solvur had xläi möra nör.
 Löss sa Kläus: "min ga grannmann vissst
 jütt, äw in had fäi fägla vis päng fere möra
 sina a tär mæ Kam ja ma upa tor taykana,
 äw ätten sum mör goli ä sävit lie mæ
 ärena äw a änt mair Kan rēlas upa e ai-
 betjärke; sja Kan ja so gütt xläi äa no ä säli
 a ä tjan nuan Kopek mæ a. Sja sa Kardawoi:
 "Vait änt tū besen, äw e änt ä löv te xläi
 anan nör a äw han kumur iinde straff,
 sum tuli stikker ha gjöd." Löss tärmi Kläus
 fasstun a ferd fere ratn in, äw ratn sküll
 gå in in. Ä sum e no var te vitand, sja
 blai in dämdur te site ätt hällt är iiti
 fänghuse. Sum in mii otur xläpp haim,

sja so in, ännu föte Klaus har blivt hufvud rikar,
 had miki aikjar ä levd gult upa. Nu träffa e
 ännu ^{än} främ aikja hansar dö. Han enjod skine
 ä in, toika e ä lät e iute ännu pissa ä gikk upa
 säle e. Uppa vägen kam in te ännu skuvraftar
 ä so, ännu veldskrivare var tær upa midras ita
 bora solvur vän änt te stätt. Sossu Klaus
 stais ina donna, frästa böndaskeloge gaim
 skrivare upp iute roman lorauner ännu Rist, ännu
 mann händä änt skuld färläage in, um
 in skuld kuma haim. Nu mut e sta träff
 ma ännu in kam haim, mää sum Klaus var
 tær ifä frä in ott Klaus, hola in had iute
 säkkin. "Ja har han lli iute säkkin," sa
 Klaus, "sum vait språk allt sum skivur iute
 huse." "Nä, lättn sja sai ma nuu," sa skuvraftan.
 Där mä stais Klaus mä fötn upa säk-
 kin, soss ein e skrova trüte. "Hola tala in
 sja mä!" frä skuvraftan. Han vait sai, ännu
 dur ska vora alchonda galeflia likurgävar
 e skäpi," sa Klaus. Vi gikk in skua, ä
 var e änt röisand — skäpi var füllt mä ki-
 kar ä bräder! Soss sattu allt upa bode e.

"Ätt lättn sja mii main språk," sa skuvraftan.
 Klaus trampa otur upa säkkin, soss ännu i skrova.
 "Hoh, hola hädn sja mii te saiaand?" frä in otur.
 "Siggittig stere," grina Klaus, "han talar, ännu
 vils geikun ska lige iute ännu Rist har brai-
 ver e roman." Soss gizzu dä iut skua ätt
 ä raka veldskrivare iute Rista. "Du ha rat
 Riira säle ^{han bli} in ätt mä," sa skuvraftan. "Hanz-
 färi änt, um me bora kuma te handls,"
 täykt skua Klaus. Soss hjan skuvraftan tri
 kilmitar päzz fere in; Klaus var naidur ma
 e, to mot pänga ä räset haimito. Sum in
 kam haim, sa kam sa failu sum ännu gäzz
 forr: hanzmä sküllän mii pänga iute kil-
 mit? Far otur vael ä ga stä län ä rik Klaus.
 Han gjöd ma sum fösst köda, strauk otur
 liti tärn upa kilmitobüttne ä gäv ottu e.
 Föte Klaus mid pänga upp, ä ättu ätt
 sum in sä sküllde mut fere kilmita ätur,
 sja kam in änt te skuaand, ännu ännu fämm-
 rubulsa had blivt hokandur. So mii rik
 Klaus otur so, ännu in had mid pängar mä ä,
 sja frä in otur, hanz in had dræi iut dä.

Gote Klaus jutta ija fere in, än aikein han-
sar had dai ä än in had säs' skine, stäin
ä fäe goan pris fere e, ätt sum skineina
nifer tien vor e pris. Däma täykt rik
Klaus fere se solur: ja har säks aike ä
allur sä ära dā goli giitt te aldus lie. ja
tar ä fläur nēda allur ä sel skineina, ija
fär ja fäim gäzgar so miki pängar sum
Gote Klaus. Vass gjädn ma. All aike 2lö in
nēr ä gikk mä skineina te stäin upa
säli. Totu mī kam te lada platon — he tröffa
hann Däin vora lād — ija kerja all man
frä, hola eu had te säliand. "Ukiskineina sku
mī heras vora bra dēr, tärfere 2lö ja aike
nēr ä hänta skineina upa säliar," sa Klaus.
Sku kerja lada folke mä stor mälē lē ä sa:
"Ä änt mann tökatur e hie blive? Läst
sum dū änt sküld mita, än äkiskine änt
mī mair biuktas küst, än säkste kopēk,
ä um dū vill säli dum all sä, ija kan dū
fä äv tri rubul ä säkste kopēk te hērot.
"Hollē minn, auta kilmitar mut ja fä!"
vora Klaus. "Fere hann prisu sä minn

graun ma iitt äkiskine." Ladamänni sä:
"Dū ska mī änt vora bän ä tvo tuli dum
jüttar, vi ha bjue go päng, täpa ta möt tä
e lejus." Ija täyktu: ja ska täpa fässt
bjue dum ätt karhan, gikk tit mä dum, bo-
ra han bjau änt hellsur mair än säks-
te kopēk stikki. Sku hädn änt ga isalde
är rä än lai tar dum fere han prisu,
ä föst mī gikk en suana lausar, än in
war ör nete hie främ graun sinu.
ä hēd sorgatur ätt hoimasia.

26) Um Keppmann e Bäg Dä.

Han var stōra vis rikur, bora täpa
gikk in krallat klēr. Skifülfata had lapp
upa lapp ä suluna vor lappa mä stor
grör nälar sum hollt e p hōpi. Ättu
kiltu täpa mī stivlar ott se ä kasta
for gammul batt, han fed iit te ejillie
dur, kasta dur iit e sjäin än vaktue
sküld nask host dur. Bora mī mut e gā
sä tökat tēl, än dur rök e fiskiariv

mätana ä riven, sänder dum. Fiskiare känd
giesta, äw e ^{var} (keppmans ga gammul stiv-
läna, sum gjar mätana ill ä lit kallen
feri ratu feri e. Nii klai in demdur te
bitäl ain stöia sum pängar fere skadan
sum Sur had gjöd. Skolana fidu haim
ä satu upa hüssknütu dur upa torkas;
tär ett kängktn te bränn ä Sur e in.
Bora nui mut e otur gä so skit täl, äw
mäa sum dur tar hengo ä torkast, äw
grannbäna kām te keppmansa ä beija
laiki ütäferi väggi. Tär vissit inga
mänski hoise gikk täl, bora nui fall
stifla ner ä knütu ä träffa ätt främ
bäna e hui. Nii kläga grannmann
otur upa in e ratu, äw stifla had gjöd
störan skada ottu. Ija mutn skö spräk,
hoise had gäi täl ä fikk ära gänge
kost ätt lä pängar ut te straff. Däma
gikk in haim, to stifla ä gröv siä a
ütte trögärn.

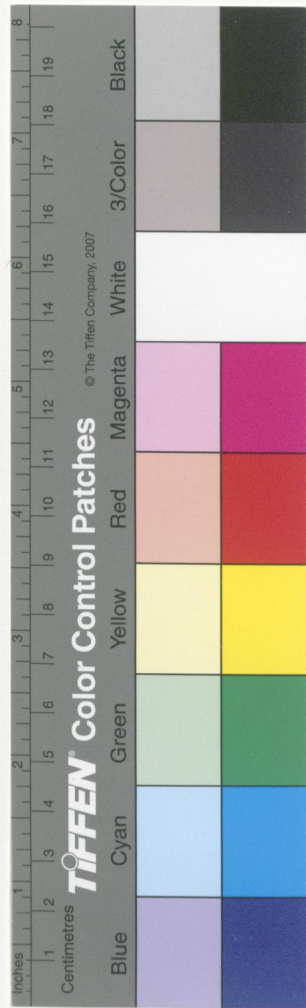
28) Sköduk gingu fä mutteuk te än präst-
gäst upa stälä. Upa negin tit sa anan mut
mot anan: ga tui te forhiise ä ta paitast
färi, ja prästar äw ja fär lita käl e
händre. Ija spräka dä äw te höp, äw
dä sküll kuma te höp e dähiise. Haw
sum had gäc ett käl ä småkasar, kam ätur
te grävagärn te dähiise mä stule gädie
ä tända ätt ljis te brändand äw in sküll
si, hola in had sangka si. Mä he sä träf-
fa kusten laup ter umm, ä soseum en so
aillö e dähiise, äja kängktn: hola kan he
ana vora äw rämt; nuan diar ä säkut
ätur kume. Sum in kamm te prästgärn,
äja gikk in inn te prästa ä jütta, hola
in had pitt e grävagärn. To prästn hi
hied, tärma villä gä upa skua, hola e
künd vora feri mua. Bora nui vän ga
stakkan unetur, sose äw in änt rat
künd laup. Ija to in stor bibuln iinö
aimen ä löpu höur e sällskap te dä-
hiise. Sum nu mutteukkin hied laupden,
äja kängktn, äw e var sällskapmann

hansa, sum kamm mä äits stälazots ä
fräa: "Än sja nö faitur?" Poss blivn di
bör ratavis räddur, fere he än slä
tänkt, än han bnt fräa ett prästn.
Kerstan läd te skändur, ä ett sum
prästn änt Kiind laup, sja ropo in te
kul ett Kerstan än en sküld Korist
han mæ; hem sum änt vill njut live.

28.) Aduk vådur ain gala katt, sum goli
var sit mä ärena, än ä änt sköta um in-
giting mair ä satu bora bakfere sin ä spann.
Höla ana än drängi äa. Tärmi tänkt a,
än i Kiind vora bäst te siki se nian bönd,
än ä änn Kiind få leva lite. Poss gick a
te gramm perja; tar sküld otur gammul
ukon sälias att slaptan. Nu göv dum se
tjöp mä katta ä gingu via fram upa
siki steri sällskap att se. Upa vägen kom
dum möt än hona, sum mä tärasvis
vär äsätur främ bönd, fere he, än en
niet sondan sküld bli hüdailn stekeri gjöd.

Han bönd had holde honan fere hon sküldi
än en sküld hold fäglan valaik, soos än
kelngi hansar Kiind få toik bonndlippana;
bora nü kamm dur inga fäglan valaik
ä fere hon säke skülden sondan ä välngen.
Nu gingu dum all tri, katta, ukon ä honan
ä sällskap. Poss kamm än gamlan fülkiinn
mot ä upa vägen. Arena vor sovit lie, än
en änt mair hoika tjän bönd sum köda
vär ä mut kärke ut siki se nian fläkk.
Dum dum nü all ä sällskap gingu te fram-
mits, sja kom dum möt sküldi te än störan
tjockan skö. Där umickring vär dur inga
levant folk, soos än dum mut gå inn att
sköv ä latot tar iinde ätt stöt hurrat
træ upa suva ive mäke. Honan flau
upp ä träsokotan ä katta ä halv træ.
Hiinn ä ukon latot me fere iinde træ.
Dum nü honan satt tar ä skotan, sja so
in laygt främ än ailed ä tänkt: tar ä
dur te ässkit levant folk. Där mä kam
en nör ör træ ätur ä nü lörja ä otur allt
ä sällskap gå tit upa skova, hola ä Kiind

vora fere än ailld. Dä dum nū än liflan
skri had lipe, sja Röm Dum te ain &
äanda fere ä inn e stue sot ott onutt=
sukkk ä ät kuillvöö. He skwa allt sä
inn gerim finstie ä häränn berja gära
sitt möd dänn: hona huggd til te gola,
hiinn^{te} skäll. Katta njuikk ä ukso baul.
Sum muttsukki hitt heö, soss skräft dä
ä se ä lād allus sä te gäandur. Dä nū
än ti var iiti gäi, sja tö än dristathait
fere de ä kam atur skwa, hola e
künd vora, sum had rāda iir skini dā.
All levanstena vör nu inn e stue gäi.
Katta lādöt skinn flät e grügröpi gräa,
honan flau ott glindri, ukso stö e löan
ä hiinn lö uta fere liidāna. Kā he sä
sum muttsukkin sküld gä te iin ä tēnd
ailld upi ain suäuslittk frām Kulena
— han hātō Katanana fere glēanst Ku-
ler — soss spratt katta upp ä klēstn
rātō vis milla auana. Muttsukkin blai
atur häqlit rāddur ä sāt iit gerim don-
na, bora mā he sä hait hiinn e haine

ä en. Sossu in had glippi frām hiinn,
tär mā skria honan mā alla mafti frām
glindri: hänte e minn händu. Hitt rād-
da änn mair muttsukkin ä, ä hait sam
in sküld varut se iita donna, soss gäv
ukso mā hōna e riggen ä en. Dä en
nū kam atur te sällskapsmänne sinna,
sja jitta in fere da, hola sum had skid
mā in: soss sum jä sküld tova ailld,
soss spratt ätt mot auana, soss sum
jä stäiv iita stüdonna ott löan,
tär mā huggd ätt e haine ä me;
tā jä sküld kuma te Kumandur, soss
ropa honan, än jä sküld givas e hān-
dri ottn, ä sossu jä rād ott gäin,
tär mā fikk jä än ilakatan blāt e riggen.

